

- zrušiť napadnutý rozsudok,
- vyhovieť návrhom predloženým v prvej inštancii a, tak ako bolo subsidiárne žiadané, zrušiť článok 3 sporného rozhodnutia,
- subsidiárne vrátiť vec na Súd prvého stupňa prvého stupňa a nariadiť, aby Súd prvého stupňa prvého stupňa rozhodol vo veci,
- zaviazať Komisiu na náhradu trov konania na obidvoch stupňoch a ďalšieho účastníka konania Comunidad Autónoma de la Rioja zaviazať na náhradu trov konania na prvom stupni.

Odvolyacie dôvody a hlavné tvrdenia

1. Rozhodnutie Súdu prvého stupňa, že v danom prípade neexistovali žiadne mimoriadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali oprávnenú dôveru v súlad sporného daňového opatrenia s právnymi predpismi, a ktoré by boli na prekážku vymáhania pomoci podľa článku 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999⁽¹⁾ v spojení so zásadou ochrany legitímnej dôvery je nesprávne. Predmet konania na prvom stupni bol deformovaný a bola porušená zásada kontradiktórnosti konania. Došlo k porušeniu podľa judikatúry existujúcej povinnosti uviesť odôvodnenie. Súd prvého stupňa nedržal procesno-právne predpisy týkajúce sa hodnotenia dôkazných prostriedkov a nezohľadnil obsah dokumentov nachádzajúcich sa v spise. Predmet konania na prvom stupni bol deformovaný a bola porušená zásada kontradiktórnosti konania. Došlo k porušeniu podľa judikatúry existujúcej povinnosti uviesť odôvodnenie.

Ani formálny rozdiel medzi sporným daňovým opatrením a opatrením zakladajúcim sa na rozhodnutí 93/337⁽²⁾, ani skutočnosť, že Komisia by mohla odôvodniť selektívnosť opatrenia aj inými kritériami, ako tie, ktoré sú výslovne uvedené v rozhodnutí 93/337, ani oznámenie o nezlučiteľnosti uvedené v rozhodnutí 93/337, nie sú dostatočným dôvodom pre neuznanie existencie mimoriadnej okolnosti Súdnom prvého stupňa, ktorá samotná alebo v spojení s inými okolnosťami daného prípadu bráni Komisii nariadiť vymáhanie pomoci, na ktorú sa vzťahuje sporné rozhodnutie.

Tým, že Súd prvého stupňa nepovažoval sporné opatrenia v spojených veciach T-30/01 až T-32/01 a T-86/02 až T-88/02, vzhľadom na ich techniku zdaňovania a na rozsah výhod, za porovnateľné so sporným daňovým opatrením, o ktoré ide v tomto konaní, Súd prvého stupňa deformoval predmet sporu medzi účastníkmi konania, porušil zásadu kontradiktórnosti konania a navyše sa dopustil zjavného porušenia povinnosti vyplývajúcej z judikatúry uvedenej žalobcom, aby súd uviedol odôvodnenie.

Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že správanie sa Komisie v súvislosti s oslobodením od daní v roku 1993 a s daňovým dobropisom na základe zákona č. 22/1993 nie je mimoriadnou okolnosťou, ktorá odôvodňuje nejakým spôsobom oprávnenú dôveru v súlad sporného daňového opatrenia s právnymi predpismi, ktorá bráni vymáhania

pomoci podľa článku 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 z dôvodu porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery.

2. Súd prvého stupňa porušil procesno-právne predpisy týkajúce sa dokazovania rozhodnutím, že nenariadi predloženie určitých dokumentov Komisie, ktoré navrhoval odvolateľ ako dôkazy, a ktoré sa vo svetle odôvodnenia zamietnutia žaloby Súdnom prvého stupňa ukázali byť podstatnými pre hájenie jeho záujmov. Bolo porušené právo na spravodlivý proces, zásada rovnosti účastníkov v konaní a právo na obranu.

Súd prvého stupňa porušil základné právo odvolateľa na spravodlivé súdne konanie tým, že nezohľadnil navrhovaný dôkaz, keďže odmietol zohľadniť dôkaz, ktorý bol pre odvolateľa podstatný, a tým porušil jeho práva na obranu. Návrhy odvolateľa boli zamietnuté s odôvodnením, že nedokázal práve to, čo chcel dokázať dôkazom, ktorý nebol zohľadnený: výslovné konečné stanovisko Komisie k sťažnosti z roku 1994 proti daňovým ustanoveniam na rok 1993 (medzi nimi k jednému daňovému dobropisu), ktoré sa v podstate zhodujú so sporným opatrením, alebo, ak by sa tento dôkaz mal považovať za nepreukázaný, tak aspoň správanie sa Komisie, ktoré je mimoriadnou okolnosťou, pretože odôvodňuje oprávnenú dôveru v súlad sporného daňového opatrenia roku 1993 s právnymi predpismi, a viedlo teda k prijatiu sporného daňového opatrenia.

⁽¹⁾ Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mím. vyd. 08/001, s. 339).

⁽²⁾ Rozhodnutie Komisie č. 93/337/EHS z 10. mája 1993 o daňovej pomoci pre investície v Baskicku [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 134, s. 25).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Cour de cassation (Francúzsko) 25. novembra 2009 — Charles Defosse/Christian Wiart, likvidátor poverený likvidáciou spoločnosti Sotimon SARL, Office national de l'emploi, CGEA de Lille

(Vec C-477/09)

(2010/C 37/19)

Jazyk konania: francúzština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Cour de cassation

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Navrhovateľ: Charles Defosse

Odporcovia: Christian Wiart, likvidátor poverený likvidáciou spoločnosti Sotimon SARL, Office national de l'emploi (likvidáčny fond), CGEA de Lille

Prejudiciálna otázka

Má sa článok 8a smernice Rady č. 80/987/EHS z 20. októbra 1980 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, vzťahujúcich sa na ochranu zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa⁽¹⁾, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2002/74/ES z 23. septembra 2002⁽²⁾ — ktorý vo svojom prvom odseku upravuje, že v prípade, ak podnik s činnosťami na území najmenej dvoch členských štátov je platobne neschopný, inštitúciou zodpovednou za plnenie neuspokojených nárokov zamestnancov je inštitúcia v tom členskom štáte, na území ktorého pracujú alebo zvyčajne pracujú, a ktorý vo svojom druhom odseku upravuje, že rozsah práv zamestnancov sa určí právnym predpisom regulujúcim príslušnú záručnú inštitúciu — vykladať v tom zmysle, že upravuje výlučnú príslušnosť inštitúcie alebo či sa — pri zohľadnení účelu smernice, ktorým je konsolidácia práv zamestnancov využívajúcich svoje právo na voľný pohyb, a účelu prvého odseku článku 9 tej istej smernice, podľa ktorého smernica nemá vplyv na možnosť členských štátov uplatňovať alebo prijímať zákony, iné právne predpisy alebo správne opatrenia, ktoré sú pre zamestnancov výhodnejšie — má vykladať tak, že nezabavuje zamestnancov práva požadovať namiesto záruky poskytovanej touto inštitúciou výhodnejšiu záruku tej inštitúcie, v ktorej je zamestnávateľ poistený a prispieva podľa vnútroštátneho právneho poriadku?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 283, s. 23; Mim. vyd. 05/001, s. 217.

⁽²⁾ Ú. v. ES L 270, s. 10; Mim. vyd. 05/004, s. 261.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Audiencia provincial de Tarragona (Španielsko) 30. novembra 2009 — Trestné konanie proti Magatte Gueye

(Vec C-483/09)

(2010/C 37/20)

Jazyk konania: španielčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Audiencia provincial de Tarragona

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Odvolateľ: Magatte Gueye

Odporcovia: Ministerio Fiscal a Eva Caldes

Prejudiciálne otázky

1. Má sa právo obete byť pochopená, ktoré je uvedené v odôvodnení č. 8 rámcového rozhodnutia⁽¹⁾, vykladať v tom zmysle, že štátne orgány zodpovedné za stíhanie a ukládanie trestov v prípade konaní, pri ktorých možno identifikovať obeť, majú pozitívny záväzok umožniť obeti, aby vyjadrila svoje hodnotenie, myšlienky a názory na bezprostredný vplyv, ktorý na jej život môže mať uloženie trestov páchatelovi, s ktorým má rodinný alebo silný citový vzťah?
2. Má sa článok 2 rámcového rozhodnutia 2001/220/SVV vykladať v tom zmysle, že povinnosť štátov uznávať práva a oprávnené záujmy obetí ich zaväzuje k tomu, aby prihliadali na názory obetí, keď dôsledky trestného konania môžu zásadne a bezprostredne ohroziť rozvoj ich práva na slobodný rozvoj osobnosti a práva na osobný a rodinný život?
3. Má sa článok 2 rámcového rozhodnutia 2001/220/SVV vykladať v tom zmysle, že štátne orgány nemôžu ignorovať slobodne vyjadrené želania obete, keď namieta voči uloženiu alebo zachovaniu zákazu priblíženia sa k obeti, ak je páchatel členom jej rodiny a keď sa nepreukázali nijaké objektívne okolnosti naznačujúce nebezpečenstvo opakovania útoku a je možné určiť úroveň osobnej, sociálnej, kultúrnej a citovej vyspelosti, ktorá vylučuje predpoklad podriadenosti páchatelovi, alebo naopak treba zachovávať primeranosť tohto zákazu vo všetkých prípadoch vzhľadom na osobitné znaky tejto trestnej činnosti?
4. Má sa článok 8 rámcového rozhodnutia 2001/220/SVV, ktorý stanovuje, že členské štáty zaručia primeranú úroveň ochrany obetí, vykladať v tom zmysle, že umožňuje všeobecné a obligatórne ukládanie zákazov priblížiť sa k obeti alebo zákazov styku ako vedľajších trestov vo všetkých prípadoch, v ktorých je osoba obeťou trestného činu spáchaného v rámci rodiny, vzhľadom na osobitné znaky týchto trestných činov, alebo naopak článok 8 vyžaduje individuálne posúdenie každého prípadu, aby sa v každom z nich zistila primeraná úroveň ochrany s prihliadnutím na protichodné záujmy?
5. Má sa článok 10 rámcového rozhodnutia 2001/220/SVV vykladať v tom zmysle, že dovoľuje všeobecné vylúčenie mediácie v trestných konaniach týkajúcich sa trestnej činnosti spáchanej v rámci rodiny vzhľadom na jej osobitné znaky alebo by mediácia naopak mala byť povolená aj pri týchto konaniach po posúdení protichodných záujmov v individuálnych prípadoch?

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutie Rady 2001/220/SVV z 15. marca 2001 o postavení obetí v trestnom konaní (Ú. v. ES L 82, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 72).